

231

Arhitectura vecinătății. Peter Barber Architects

Director	arh. Bruno Andreșoiu
Redactor-șef	arh. Anda Zota
Grafică	Cătălin Artenie, David Moraru
Secretar de redacție	Andreea Amzoiu
Redactori	Manuela Zipsi, Iuliana Dumitru, Viorica Buică, Anca Rotar
Colaboratori	Mădălin Ghigeanu, Ioana Man
Fotografie	Șerban Bonciocat, Andrei Mărgulescu, Vlad Pătru, Sabin Prodan, Arthur Țințu
DTP, Procesare imagine	Cristian David
PR & Comunicare	Simona Gabriela Noaptes, Ana Liana Grigore
Publicitate & Marketing	Petre Lică – petre.lica@igloo.ro Alexandru David – alexandru.david@igloo.ro
Financiar	Ioana Nastea, Magnolia Boștinaru
Abonamente / Distribuție	Alina Dobrinou – abonamente@igloo.ro Adrian Bucliu – distributie@igloo.ro
Tipar	BT Production

A	Brezoianu 4 050023, București S5
T	021 313 411 8
@	office@igloo.ro
igloo.ro facebook.com/igloo.magazine instagram.com/igloo.magazine	
București, © igloomedia, 2026 ISSN 1583-7688	
Toate drepturile sunt rezervate. Ele sunt protejate de legile în vigoare privitoare la dreptul de autor. Orice reproducere totală sau în detaliu, prin orice fel de mijloace de copiere sau transmisie, este interzisă fără acordul editurii Igloo Media.	
Copertă: Schiță a proiectului Kiln Place, courtesy of Peter Barber Architects	

Agendă

18	Arhitectura râului. <i>Strange Houses</i> de Uketsu
20	Singurătatea artistului „în ritmul lumii”. Retrospectivă Ștefan Bertalan la MARE
22	THE INSTITUTE lansează Bucharest Design Festival: cel mai mare festival creativ din și pentru București
23	RAD Art Fair, ediția 2026: artă, design, <i>performance, and they're all so rad!</i>
24	În câte feluri poți privi un spațiu. <i>Salutări de la Amara! Fragmente de arhitectură și memorie colectivă</i>
26	Art Safari New Museum, un muzeu al prezentului
28	Carpet&More la Art Safari New Museum
30	<i>Sea Sisters. Povești la malul mării</i> la Galeriile de Artă din Constanța
32	Marea Neagră – „o arhivă acustică fluidă”, la Bienala de Artă de la Veneția. Interviu cu artiștii Anca Benera & Arnold Estefán

din România

Arhitectură

38	Locuire colectivă pe strada Răsuri: densitate și tranziție
44	Casa V: geometrii Tetris în negociere cu lumina
50	Relaxare boutique în inima Carpaților. Swiss Chalet

Interior

60	Conexiune urbană și locuire calmă într-un apartament din Floreasca
66	Restaurant Tabra sau designul experiențelor intense

Patrimoniu

74	Traectoria unei clădiri de referință: Palatul Știrbei
----	---

Spațiu public

82	„Revitalizarea râului nu este un gest estetic. Este o investiție în sănătatea orașului.”
----	--

Critică de arhitectură

88	Secesiune și vulturi la Oradea. Piațeta Independenței, spațiu public, galerie de artă și acces în parcaj
----	--

Design

94	Crina Arghirescu Rogard și obiectul ca dialog între design și artă
----	--

Administrativ

100	București la scară umană: un vocabular administrativ în formare
-----	---

În dialog

108	Despre structură, responsabilitate și libertatea imperfecțiunii Angela Kovács – Carmen Secăreanu
-----	---

Dosar

113	Arhitectura vecinătății. Strada drept spațiu comun
120	6 proiecte, o idee
122	Edgewood Mews
128	Harvey Gardens

Seen City

148	Biserici vechi și noi
-----	-----------------------

Internațional

Arhitectură

152	Sub semnul materialității. 3 proiecte arhitecturale recente din Serbia
154	Omagiu arhitecturii industriale

132	Holmes Road Studios
136	Kiln Place
140	Peckham Road
144	McGrath Road

158	Dispozitiv sculptural pentru locuire
162	Casa din câneapă. Un eseu despre artefact și natură

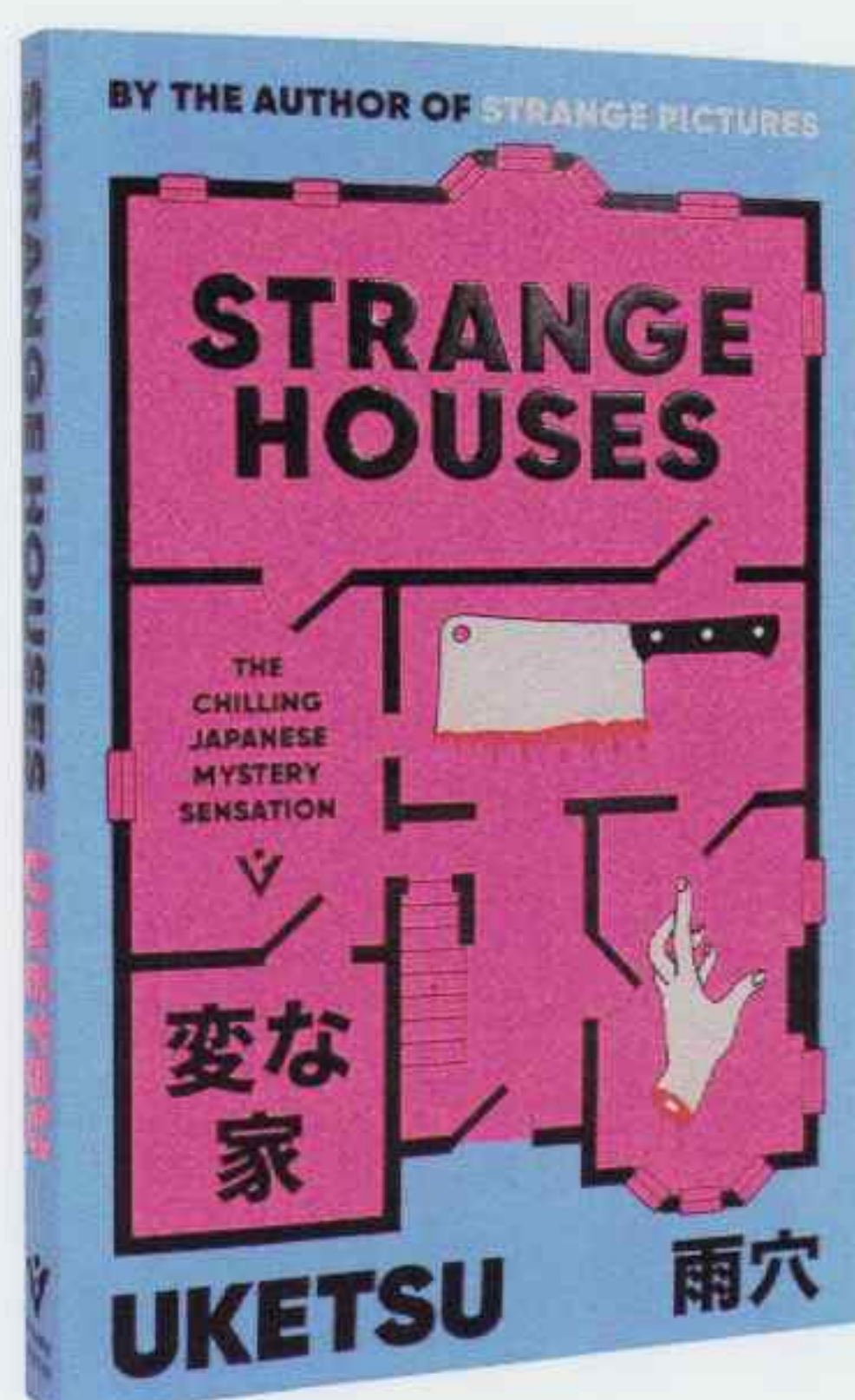
igloo înCerc

168	Hunedoara. Legende și biserici de piatră
170	deStat: KontainerLoft Escapadă în inima naturii
174	deGustat: Tradițional reinterpretat și tușe contemporane la Eden by WERK

176	deAflat: Secrete cioplite în piatră la Biserica din Sântămărie-Orlea
178	deVăzut: Biserica din Densuș, istorie și legendă

Arhitectura răului. *Strange Houses* de Uketsu

Text Anca Rotar

Bestseller-ul japonez *Strange Houses* spune o poveste despre secrete teribile care se dezvăluie – ori nu, sau, mai degrabă, nu complet – prin analizarea planurilor a trei case, chipurile de către autorul însuși, împreună cu un prieten al său, arhitect proiectant.

Autorul este misteriosul Uketsu, care și-a câștigat faima în țara natală ca youtuber, postând filmulețe neliniștitoare, și nu apare niciodată în public fără masca sa albă din *papier maché*. Deși identitatea sa reală rămâne necunoscută, trecerea către domeniul literar l-a transformat într-un veritabil fenomen internațional.

Romanul se remarcă printr-o abordare proaspătă a unei teme vechi. Casele strănii reprezintă un subiect major și îndelung explorat al genului horror. Aici, ne gândim imediat la casele bântuite sau la bârlogurile vampirilor, dar aceste case pot fi și spații care deformează realitatea fizică, situate la limita dintre dimensiuni și funcționând ca un prag între ele (*The House on the Borderland* de William Hope Hodgson, *The Dreams in the Witch House* de H.P. Lovecraft) sau pot fi aflate într-o stare de degradare ce servește drept metaforă pentru vechi traume (*The Fall of the House of Usher*, desigur, sau, mai subtil, *A Visit de*

Shirley Jackson, ori, cum ne aflăm în spațiul japonez, *Mold* de Junji Itō).

În *Strange Houses*, prospețimea abordării ține atât de răsturnările de situație, cât și de formatul neconvențional al cărții. Planurile arhitecturale nu doar ilustrează povestea, ci reprezintă însuși motivul existenței sale. Investigația se dezvăluie prin convorbiri transcrise clinic, căutări pe net, reacții la articole publicate online.

Un detaliu bizar din planul unei locuințe scoase la vânzare în Tokyo – la o privire superficială, una cât se poate de convențională –, reprezintă punctul de plecare pentru speculații care capătă din ce în ce mai multă amploare. Este vorba despre un spațiu mort inexplicabil care, odată observat, generează senzația de nefiresc și neliniște ce apare în mod natural la contactul cu orice transgresează limitele acceptate. Un echivalent arhitectural al efectului *uncanny valley*. Existența unei a doua case, situată nu departe, în zona metropolitană a orașului, a cărei stranie este mai explicită, nu întârzie să se dezvăluie.

Bineînțeles, elementul ce ține cititorul lipit de pagină este misterul a ceea ce se poate petrece în spatele ușilor închise, în spațiul domestic care, în loc de adăpost, refugiu și tihnă, servește la ascunderea unor fapte de neimaginat. Mai mult, însă, răul care iese la iveală pe parcursul investigației este însăși funcțiunea principală a caselor – ele au fost proiectate în scopul comiterii unor crime și al ascunderii lor și a criminalului.

Iar ficțiunea nu protejează. Dacă acceptăm jocul autorului, că povestea relatată ar fi una reală, chiar știind că nu este, imersiunea devine completă, mai ales dacă luăm în considerare

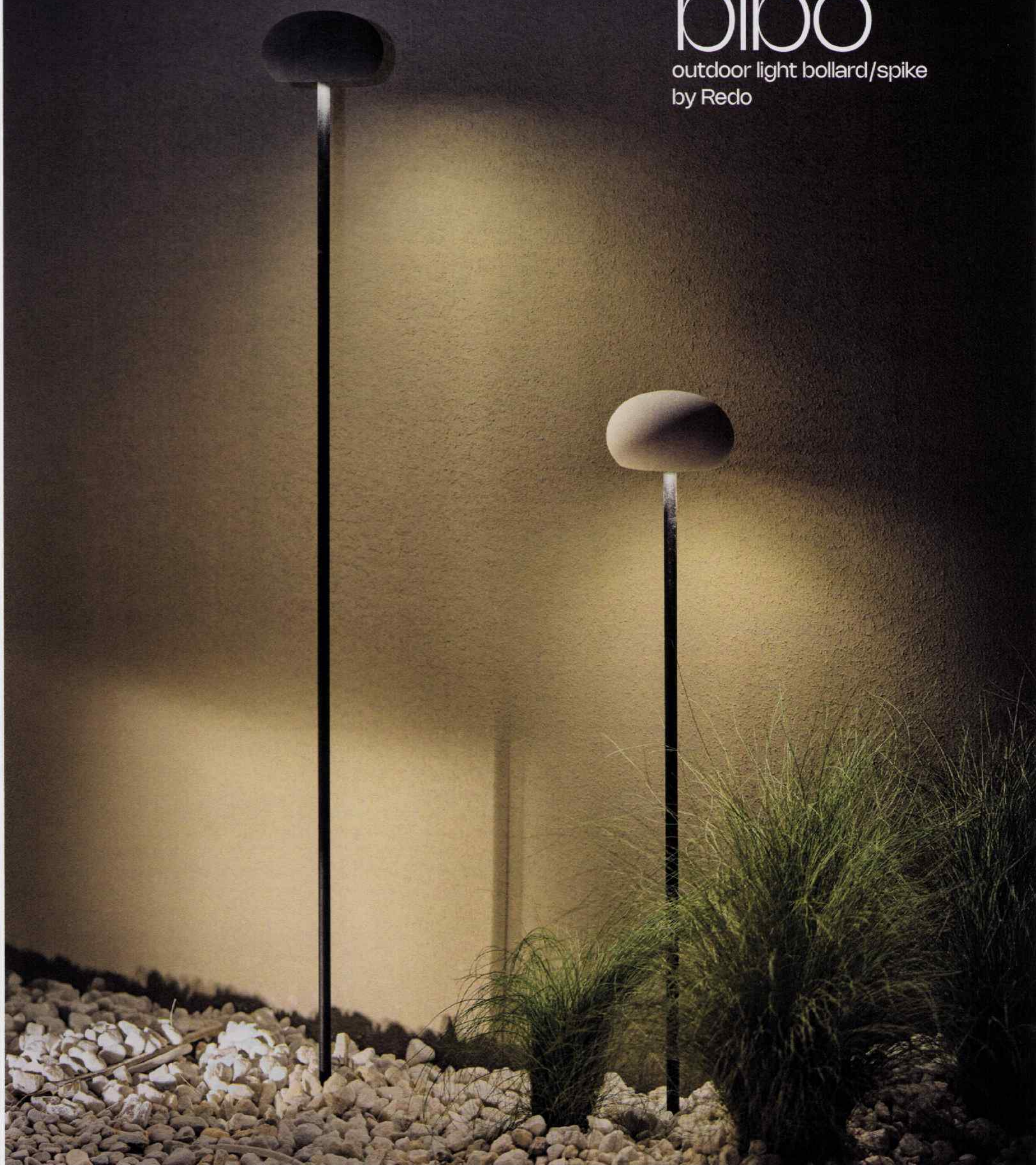
unele cazuri documentate. În preajma Expoziției Mondiale de la Chicago din 1893, infractorul H.H. Holmes ar fi construit un „Castel al Crimei”, menit să atragă vizitatorii cu scopul de a-i ucide, deși împrejurările sunt încă neclare. Cât despre ideea unui spațiu închis unde se ascunde o persoană a cărei existență trebuie să rămână secretă, și ea are un precedent real bizar – dar, din fericire, nesoldat cu victime –, chiar în Japonia, unde, în 2008, un bărbat care locuia singur, observând că frigiderul i se golește în mod inexicabil, a descoperit că o femeie fără adăpost se ascunsese timp de un an într-un dulap din locuința lui.

Înapoi la *Strange Houses*, revelația existenței, într-o locație nedeazăluită, a unei a treia case, construită perfect simetric în raport cu un coridor central ce se termină cu un altar budist, pare să anticipeze dezvăluirea unui rău supranatural. Însă, este vorba doar de disconfortul provocat de ideea de simetrie bilaterală perfectă, care nu există în natura observabilă și, prin urmare, e percepută ca o aberație. Ritualul sinistru asociat acestui altar este unul care a luat naștere din manipulare și răzbunare și a fost adoptat ca mod de a gestiona simbolic disfuncția profundă și sentimentele de vinovăție. Blestemul pe care el ar trebui să îl exorcizeze nu reprezintă altceva decât consecințele acțiunilor anterioare ale personajelor. Și, deși concluzia investigației pare să aducă o rază de speranță, epilogul răstoarnă întreaga poveste. Astfel, o lectură ușoară, rapidă, ce pare, să urmeze, totuși, o formulă clasică, în ciuda prezentării, se termină cu o lovitură.

În final, răul este în totalitate opera oamenilor, iar ciclul continuă la infinit.

Cartea *Strange Houses* a apărut în limba engleză la editura Pushkin Press în 2025.

bibo

outdoor light bollard/spike
by Redo

Redo Group s.r.l.
Strada Alexei Tolstoi 12
600093 Bacău ROMANIA
T +40 0234 514 492 / 546 620
www.redogroup.com

Redo® GROUP

Singurătatea artistului „în ritmul lumii”. Retrospectivă Ștefan Bertalan la MARe

M-a urmărit multă vreme expoziția de la Muzeul de Artă Recentă – despre care nu trebuie să știți nimic în plus ca să mergeți s-o vizitați, până în 3 mai, ca pe un fapt de preț ce-ar merita să se întâmple în orice mare muzeu al lumii. E o experiență de o reflexivitate intensă și un prilej să descoperiți un uriaș artist discret, neliniștit, singular și întrucâtva însingurat, un creator dintre cei cu norocul și nenorocul de a rămâne în afara rețelelor de celebritate și consacrare – Ștefan Bertalan (1930-2014).

Text
Foto

Iuliana Dumitru
Doria Drăgușin

Spun „întrucâtva” însingurat, pentru că Bertalan – figură marcantă a avangardei postbelice românești – e și o prezență activă a scenei artistice din Timișoara. Fondează grupări și micro-mișcări, animă energii, e înconjurat de liceeni, studenți și creatori din diverse discipline. În 1965, alături de Roman Cotoșman și Constantin Flondor, înființează III, considerat primul colectiv de artă experimentală din România comunistă, urmat de grupul experimental interdisciplinar Sigma (1969-1980), creat tot cu Flondor și Doru Tulcan și cărui i s-au alăturat artiști, gânditori și cercetători din alte domenii. Deci ce fel de însingurat să fi fost Ștefan Bertalan? Mi-ar fi plăcut să nu încep cu filtrul biobibliografic și nici cu „contextul” (lucruri pe care le puteți ușor afla din alte părți), însă era important să încerc să definesc natura acestei însingurări – poate în sensul unei solitudini absolute, radicale, a unui peisaj interior racordat la marele mers al lumii (al cosmosului), a unei căutări nesfârșite, în care individul nu poate fi decât singur, în mod ireductibil. Desigur, contextul politic sumbru al vremii avea să adauge o dimensiune concretă acestei singurătăți, transformând-o în izolare și exil: la începutul anilor '80 artistul, îndepărtat de la catedra de arhitectură a Politehnicii Timișoara, emigrează în Germania, unde va rămâne până în 2012 – o experiență la rândul ei, în felul ei, alienantă.

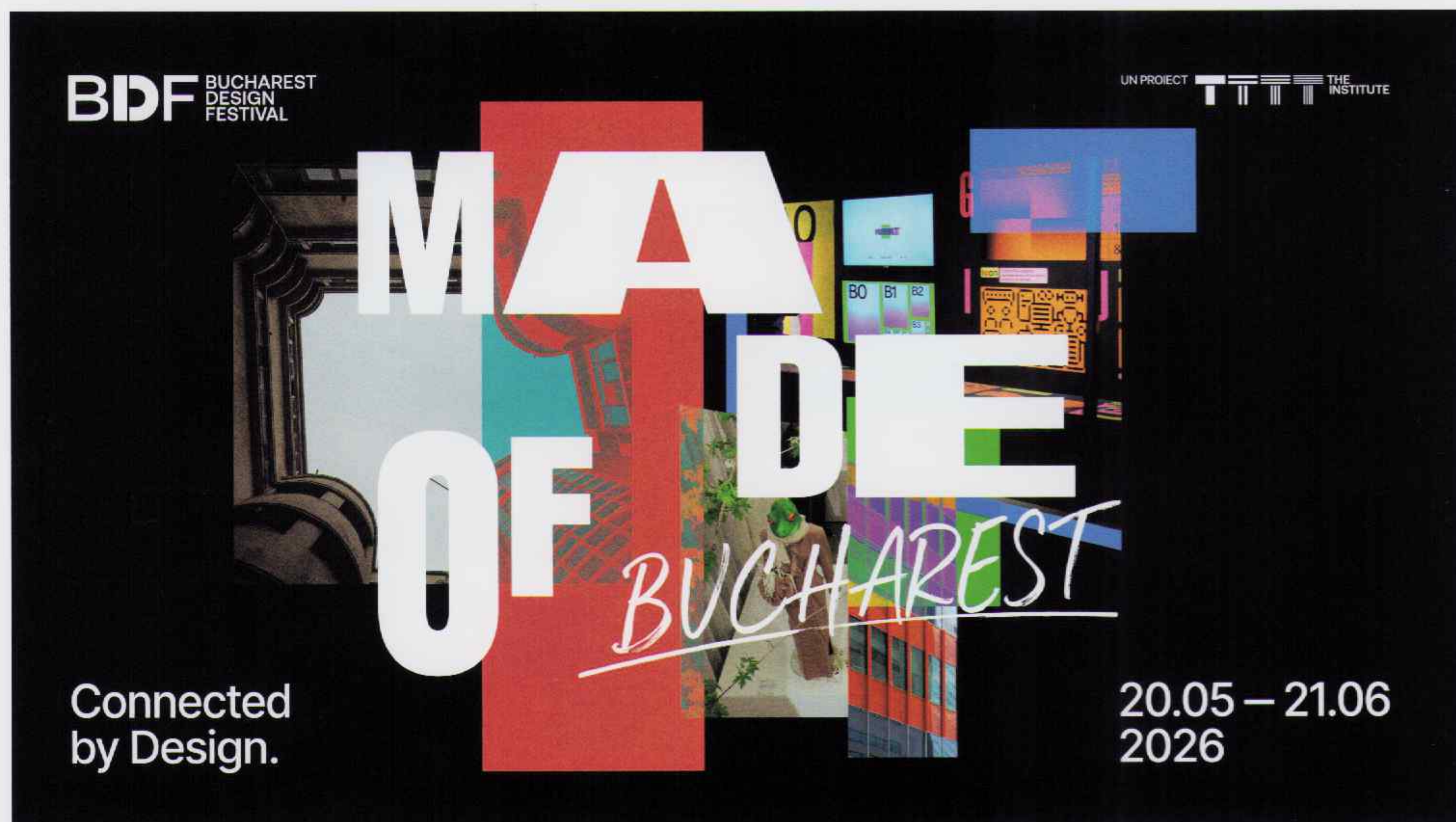
Rostită sau nu, solitudinea e, probabil, o temă care l-a preocupat și pe curatorul expoziției, Bernard Blistène (director al Centre Pompidou în perioada 2013-2021, acum director onorific) și care străbate, de fapt, obsedant, întreaga operă a lui Bertalan, în toate „etapele de creație”, oricât de diferite ar părea ele. Omul e definitiv singur în fața sinelui și în fața unei lumi pe care nu încetează s-o cerceteze, s-o descompune și s-o recompună – e o relație perpetuu tensionată, de apropiere și distanțare, de observare, învățare și fascinație.

Expoziția e structurată exact în aceste segmente tematice și faze creatoare – de la începuturile „formaliste”, abstracte, criptice, de explorare a „sistemelor” (matematice/geometrice, bionice, cibernetice), la o nouă paradigmă, hibridă și vitală, în care omul și natura formează de fapt un nou sistem, osmotic, de existență și cunoaștere, supus însă haosului, dezintegrării. Mirarea, exaltarea, prăbușirea, coșmarul, interiorizarea violentă și contorsionată coexistă și împart același limbaj cu claritatea observației și imaginației științifice. Întreg acel univers de „autoportrete vegetale”, în care artistul își găsește în plante dublul – luminos (floarea-soarelui) sau diform (cartoful) – e teribil de emoționant și de viguros totodată.

Un element cu totul special în lucrările lui Bertalan asupra cărui mai vreau să mă opresc este scrisul – de fapt texte întregi, în mai multe limbi, notații succinte, „meteorologice”, observații de maximă precizie asupra... trecerii timpului, asupra ciclurilor naturale de creștere și degradare (vezi și lucrarea *Am trăit 130 de zile cu o plantă de floarea soarelui*, transpusă și într-un performance în 1979), poeme, calcule, scheme, cartografieri, impresii și aluzii – totul în straturi cu diverse grade de vizibilitate și lizibilitate, ca într-un palimpsest misterios. Toate aceste texte și semne cu siguranță merită propria lectură, arhivare și cercetare, în mod separat, chiar dacă s-consubstanțiale desenului și devin, astfel, ele însele reprezentări vizuale.

O primă versiune a expoziției *Retrospectivă Ștefan Bertalan. În ritmul lumii* a fost inițiată de Fundația Art Encounters la Timișoara în 2025, iar cea din București este regândită pentru spațiul de la MARE – modular și labirintic – de curatorul Bernard Blistène, asistat de Ioana Iana Șerban, curatoare a muzeului.

THE INSTITUTE lansează Bucharest Design Festival: cel mai mare festival creativ din și pentru București

Timp de o lună, Bucureștiul devine o scenă deschisă pentru creativitate: Bucharest Design Festival (BDF) își propune, la prima ediție, să aducă designul mai aproape de oameni și să reconfigureze felul în care orașul este trăit și înțeles. Între 20 mai și 21 iunie 2026, festivalul activează peste 10 spații centrale și mai bine de 100 de locuri din întregul oraș, conturând un traseu extins în care designul funcționează ca limbaj comun între profesioniști și public.

Construit în jurul unor inițiative deja consacrate ale fundației THE INSTITUTE, pe care acum le reunește într-o inițiativă extinsă (Romanian Design Week, DIPLOMA Show și Cartierul Creativ), BDF propune o formulă amplă, care le aduce împreună și le pune în dialog cu formate noi. Rezultatul este un ecosistem de șase direcții curatoriale care investighează designul nu doar ca practică, ci și ca instrument de conectare socială și culturală.

La Palatul Cotroceni, expoziția *BDF Highlights – Branding Romania Through Creativity* aduce în prim-plan creatori care au depășit granițele, conturând imaginea unei Româнии contemporane conectate internațional, expunând proiecte care arată cum creativitatea locală devine ambasador cultural al țării.

În paralel, *BDF Professional*, semnat de Romanian Design Week și găzduit de Universitatea de Arhitectură și

Urbanism „Ion Mincu” și spațiul CINA, propune o serie de expoziții, întâlniri, prezentări și dialoguri profesionale cu designeri, arhitecți și studiouri care explorează soluții pentru o mai bună calitate a vieții.

La Muzeul Național de Artă al României, formatul *BDF Young* urmărește parcursurile profesionale ale unor foști participanți DIPLOMA Show, oferind o perspectivă asupra felului în care începuturile se transformă în traiectorii consolidate. *BDF Communities*, dezvoltat de Cartierul Creativ, mută atenția spre țesutul orașului, activând trei zone reprezentative pentru profilul urban al capitalei, Amzei, Grivița și Brezoiu, prin intervenții și evenimente care reconfigurează relația dintre spațiu și comunitățile sale.

Festivalul se extinde și în alte locuri-emblemă, de la Scânteia+ la Hanul Gabroveni, unde, sub umbrela *BDF Satellites*, inițiativele independente contribuie la diversitatea programului. *BDF GO!* reunește, într-un traseu urban extins, peste 100 de showroomuri, galerii, studiouri și spații creative, invitând publicul să redescopere orașul prin design, arhitectură și artă.

Mai mult decât o succesiune de evenimente, Bucharest Design Festival funcționează ca o hartă temporară a creativității locale, una care nu doar reflectă orașul, ci îl și redesenează și îl readuce, ca element dinamic, în viața comunității.

RAD Art Fair, ediția 2026: artă, design, performance, and they're all so rad!

RAD ART FAIR
23-26 APR
CARO

31 GALLERIES
SCULPTURE PARK
RAD TALKS
CURATORIAL SUMMIT
RAD KIDS
RAD DESIGN
PERFORMANCES
PUBLICATIONS

RAD ART FAIR —
APRIL 23–26 2026
CARO-BUCHAREST

PRESENTING PARTNER **BT**
FOUNDING PARTNER **CARO**

Lăzi de transport în pregătire, telefoane care sună neîncetat, nenumărate vizite pe teren, pereți proaspăt vopsiți și o coregrafie energică de deadline-uri: așa începe, an de an, o nouă ediție RAD Art Fair. Între 23 și 26 aprilie, la CARO București, RAD Art Fair revine cu într-o formulă ambițioasă și efervescentă, care-și propune să marcheze evoluția explozivă a scenei artistice locale. Cu 31 de galerii participante, ediția din 2026 aduce o creștere de scară și o schimbare de temperatură: mai multă încredere, mai multă densitate, mai multă lume adunată în jurul artei contemporane.

RAD a devenit, în câțiva ani, unul dintre rarele evenimente care reușesc să adune laolaltă artiști, galerii, curatori, colecționari, arhitecți, designeri și public curios într-un ecosistem care cultivă peisajul artistic în toate formele sale creative sau economice. Formatul relativ clasic de târg – o structură organizațională important de sedimentat pe scena românească – este adesea hibridizat de evenimente culturale (RAD Talks, RAD Curatorial, performance-uri etc.). Anul acesta, miza se concentrează și pe dezvoltarea pieței locale de artă. Trei galerii fac trecerea din PLATFORM, zona dedicată debutului și mentoratului, către sectorul GALLERIES, într-un gest de maturizare a ecosistemului local, pregătit să susțină ascensiunea vocilor tinere. În același timp, șapte galerii participă pentru prima dată, dintre care nume precum Einspach & Czapolai, din Budapesta, și Tabula Rasa, activă între Beijing și Londra.

Dincolo de participanți, RAD continuă să-și construiască atmosfera. Sculpture Park promite din nou să activeze grădinile de pe malul lacului Tei cu instalații de mari dimensiuni, în timp ce RAD Design și RAD Pavilion extind discursul către obiect și arhitectură.

În câte feluri poți privi un spațiu. *Salutări de la Amara! Fragmente de arhitectură și memorie colectivă*

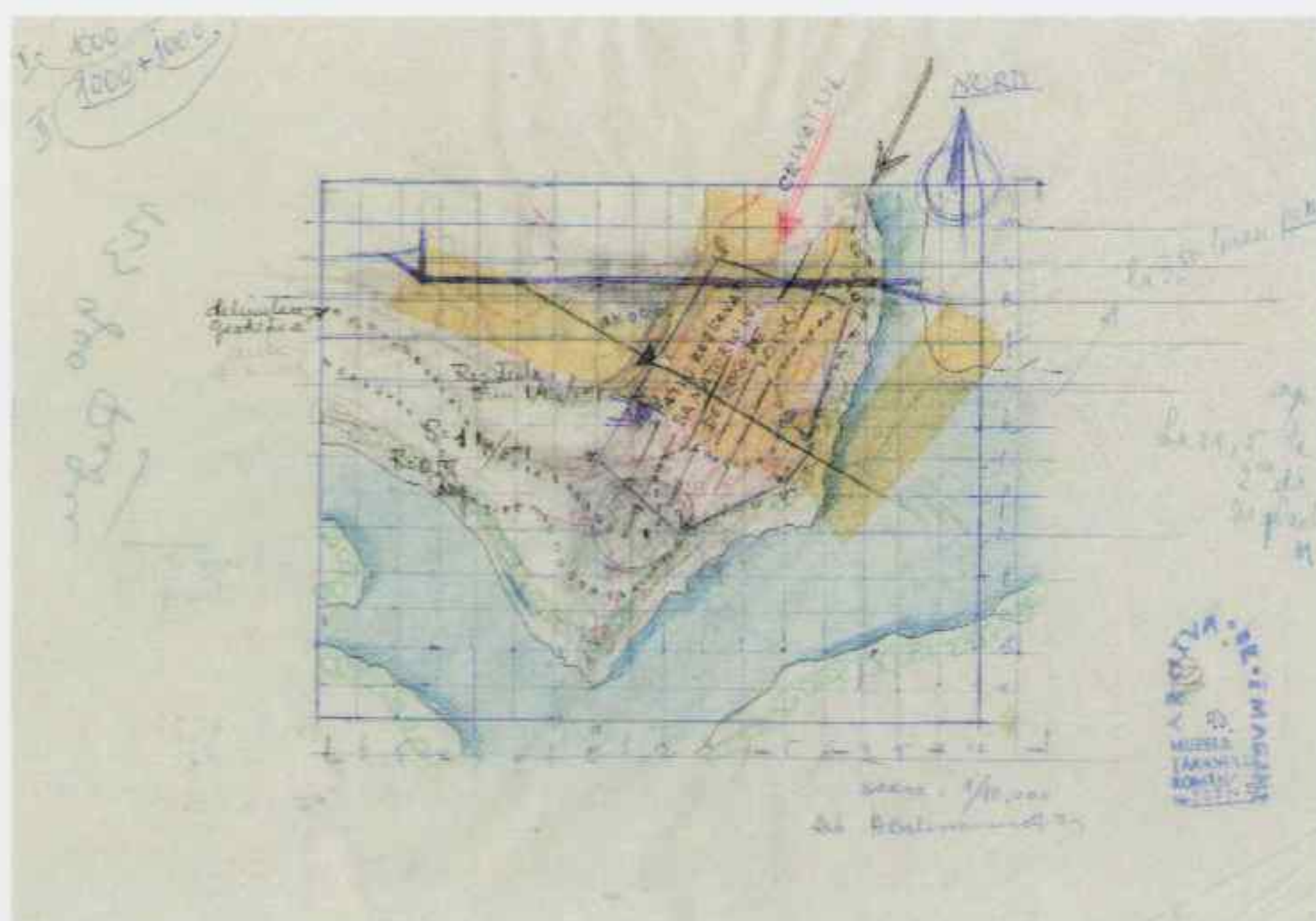
Nu știu câți dintre voi au auzit de uitata stațiune Amara (sau chiar au fost acolo, cine știe când), însă locul și-a recăpătat un chip posibil ca obiect al amintirilor și al unor cercetări de teren și de arhivă ce s-au concretizat de curând într-un volum surprinzător – *Salutări de la Amara! Fragmente de arhitectură și memorie colectivă*, semnat de Romelia Călin, Iuliana Dumitru (nu eu, „cealaltă”), Adelina Ștefan și Ștefania Tîrcă, și editat de Asociația Vira și Studio Zona.

Text

Iuliana Dumitru

Stânga: Statuia *Suzana* din fața Hotelului Ialomita. Autor neidentificat. Foto: Iuliana Dumitru. Dreapta: Arhiva „Gogu Fotografu”, 1977.

Stânga: Schiță Amara, semnată Henrietta Delavrancea, 1967.
Sursa: Arhiva de imagine a Muzeului Național al Țăranului Român (sus).
Vedere plajă Amara, 1960 (jos).

Dreapta: Hotel Lebăda, 2024. Foto: arh. Mihai Rotaru (sus).
Vedere Băile Amara. Cantina OJT de la Mircești, 1961 (jos).

Un volum surprinzător pentru că, deși și eu (precum una dintre autoare) sunt întrucâtva legată de Amara – pe care abia o întrezăresc în ceața primei mele tabere școlare, în vara lui '95 –, nu mă așteptam să fie atâtea de descoperit și de povestit despre o mică stațiune balneară, dar cu aer litoral, din Bărăgan – o stațiune cu profil socialist care, explică autoarele în *Introducere*, nu s-a bucurat nici de prestigiul istoric/cultural, nici de atenția cercetătorilor precum vechile stațiuni Herculanee, Govora ș.a. Interesul pentru Amara pornește, așadar, de la un punct de biografie personală (vacanțele pe malul lacului, amintirea băilor de nămol), dar se articulează apoi pe acest fond precar al unor locuri și lumi pe cale de dispariție și pentru care, cel mai adesea, singura salvare vine tocmai din studierea, înțelegerea și (dez)arhivarea urmelor rămase.

Desfășurat pe etape și tematici, de-a lungul câtorva ani, proiectul de cercetare a stațiunii Amara „ca spațiu construit, trăit și utilizat” și-a propus de la bun început o abordare interdisciplinară, care acum, în carte, a căpătat o consistență clară și expresivă – prin cele patru voci complementare, patru priviri ale autoarelor și teritoriile lor de cunoaștere ce se întrepătrund și reușesc să dea unui subiect aparent „mic” rotunjime, complexitate, relief, dar și o anume vitalitate și emoție, venite probabil din jocul perspectivelor sau din relația de apropiere față de dimensiunea umană a subiectului studiat, care nu părăsește

niciodată cadrul cărții. De remarcat, de asemenea, spectrul generos de material ilustrativ – fotografii recente, de arh. Mihai Rotaru, documente de arhivă, fotografii de epocă, de la începuturile stațiunii și mai ales din perioada de „glorie” (anii '60-'80), decupaje din presa vremii, elemente din arhive personale, cărți poștale, dar și mărturii ale turiștilor, localnicilor și pacienților.

Volumul e construit la intersecția dintre antropologie, arhitectură, istorie, sociologie, studii vizuale și istoria balneologiei, iar cele patru studii/capitole tematice care îl compun oferă nu doar o documentare amplă a stațiunii Amara, ci și exemplul unei metodologii în acțiune, al unor principii de lucru ce pot funcționa și în alte contexte: *Turismul de masă în România comunistă: între politici, practici discursive și nostalgie* de Adelina Ștefan (istoric); *Stațiunea Amara, între experiment și standardizare. Planurile de sistematizare din anii '60-'70 și infrastructura turismului balnear în România socialistă* de Ștefania Tîrcă (arhitectă); *Nămol și vindecare la Amara: lecții antropologice din istoria balneologiei* de Romelia Călin (antropologă); *Inventarierea imposibilă și amintirile dulci: arta socialistă la Amara* de Iuliana Dumitru (sociologă). Iată, deci, în câte feluri poți privi un spațiu, fie el „oarecare” – sau în câte feluri se poate un spațiu dezvălui când știi cum să-l privești. Și ce poveste mare iese legând firele mici și punând lupa pe ruine și pe urme aproape șterse.

Art Safari New Museum, un muzeu al prezentului

După 12 ani de neobosită invitație de a ne bucura de artă contemporană și muzeală în diverse puncte ale Bucureștiului – de la pavilioane stradale până la Palatul Dacia-România în ultimii ani –, Art Safari are casă nouă în Amzei 13. Art Safari New Museum debutează cu un prim sezon (până în 19 iulie) ale cărui principale trei expoziții traversează și marchează epoci și moduri de creație: *Vermont și farmecul Belle Époque*, *R: Eminescu. Poetul rațional* și *Felix Aftene. Jurnal*. Până la descoperirea acestora, aflăm mai multe despre amenajarea noului spațiu din discuția cu Diana Nicolaie, designer și artist vizual care semnează designul interior.

Interviu
Foto

Manuela Zipsi
courtesy of Art Safari

R: Eminescu. Poetul rațional

Vermont și farmecul Belle Époque

Felix Aftene. Jurnal

Art Safari, un nou capitol în Amzei 13. Ce ne poți dezvălui despre designul interior al spațiului?

Acest an marchează pentru Art Safari o schimbare de capitol: trecerea de la un spațiu încărcat de istorie, de la o clădire emblematică, la un cadru contemporan, industrial, definit de claritate, materialitate brută și deschidere urbană. Art Safari New Museum își asumă limbajul industrial al clădirii din Amzei 13 prin intervenții minime asupra spațiului – beton aparent, suprafețe vitrate ample, tonuri de alb și gri – care definesc un context flexibil, modern și cu personalitate. Arhitectura devine aici un cadru tăcut, o scenografie discretă care pune arta în prim-plan.

Zona de acces, tratată integral în granit și cu suprafețe vitrate mari, introduce vizitatorul într-o experiență materială puternică, aproape monumentală, care creează un moment de încetinire și reflecție, un prag simbolic între zona urbană și spațiul artei. Suprafețele vitrate largi conectează muzeul cu energia centrului Bucureștiului, integrând instituția culturală în fluxul urban contemporan. Lumina naturală, reflecțiile și transparența devin elemente active ale spațiului, sugerând deschiderea către public și către dinamica orașului. Prin această transformare, Art Safari New Museum devine un spațiu al prezentului, care se aliniază ritmului urban actual, poziționând arta într-un context contemporan, flexibil și permeabil la schimbare.

Câte ceva despre traseul expozițional:

Traseul expozițional este structurat în pavilioane expoziționale: Pavilionul Muzeal, Pavilionul Istoric și Pavilionul Contemporan. Pavilioanele sunt deschise

dialogului dintre artă, istorie și public. Provocarea principală a proiectului a fost transformarea spațiului de cca. 4 500 mp dintr-unul industrial fragmentat într-un circuit muzeal coerent și intuitiv, care să permită vizitatorului să parcurgă expozițiile într-un mod fluid și natural. Pornind de la noul concept al Art Safari New Museum – un muzeu al prezentului, integrat în dinamica urbană – organizarea spațiului a urmărit crearea unei narațiuni spațiale continue, în care fiecare zonă devine o etapă a experienței vizitatorului. Camerele inițial mici și compartimentate au fost regândite pentru a funcționa ca secvențe ale unui traseu muzeal clar, evitând senzația de fragmentare și favorizând o curgere naturală între expoziții. Astfel, spațiile nu sunt percepute ca încăperi separate, ci capitole ale unui parcurs artistic, unde ritmul se construiește prin alternanță. Camerele de dimensiuni reduse devin locuri de apropiere și contemplare, potrivite pentru lucrări care necesită o relație directă cu privitorul, în timp ce spațiile mai generoase permit desfășurarea instalațiilor sau a expozițiilor de amploare.

Materialitatea minimalistă a arhitecturii – beton aparent, suprafețe albe și gri – contribuie la unitatea vizuală a întregului traseu, menținând un fundal neutru care pune în valoare lucrările expuse. Lumina artificială controlată devine un instrument esențial în definirea atmosferei fiecărei zone. Prin această reorganizare, muzeul propune o experiență de vizitare fluidă și intuitivă, în care spațiul ghidează discret publicul, fără a impune un traseu rigid. Vizitatorul este invitat să descopere arta progresiv, într-un parcurs care alternează momentele de intensitate vizuală cu cele de respiro, transformând explorarea muzeului într-o experiență continuă și coerentă.